

Maandag 6 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik ben al uren op. Op maandag en vrijdag zit ik nu in de Voorhof in Kesteren. Dingen die te maken hebben met de gemeente van Hemmen doe ik nu niet meer op deze dagen. Maar omdat ik toch de komende tijd aan u mijn dagelijkse brief wil blijven schrijven, ook op maandag en vrijdag, ben ik een uur eerder opgestaan en heb ik al het nodige gedaan, om toch mijn werk voor de Voorhof vandaag af te krijgen. Het is even plannen, maar het moet lukken zo, ik houd de tijd in de gaten. Dat was trouwens nog niet zo makkelijk vanmorgen, want mijn horloge, dat ik altijd om heb tijdens de kerkdienst en afdoe bij het handengeven, zat nog in de zak van mijn toga en liep een uur achter. Stond nog op de wintertijd! Wanneer ging ik voor het laatst voor? Het lijkt een eeuwigheid geleden, maar het is nog geen maand terug. Het was in ieder geval in een ander tijdperk!

Gisteren ontving ik mooie foto's van de kinderen van de kindernevendienst die met hun palmpasentas aan de gang waren gegaan: vrolijke foto's van knutselende kinderen, kleurende tieners, snoepende baby's en trots omhoog gehouden stokken: de blije gezichten die ik voorbij zag komen, deden me goed en ik weet zeker dat ze bij u ook een lach op het gezicht toveren als u ze ziet! Misschien kunnen we er een mooie collage van maken voor als we weer samen in de kerk mogen komen, denk ik bij mezelf en ik dagdroom verder over hoe dát zal zijn: als we elkaar weer zullen kunnen ontmoeten van aangezicht tot aangezicht... Voorlopig is het nog niet zo ver, realiseer ik me dan: we moeten nog even geduld hebben...

Eerst de Stille Week die voor ons ligt maar eens stap voor stap doorlopen. Ik ben benieuwd hoe dat zal zijn dit jaar. Krijgt het verhaal van doortocht en uittocht, van donker naar licht, van lijden naar opstanding nu een andere klank in deze crisistijd? Zullen we er andere tonen dan anders in beluisteren? Zal de betekenis ervan dichterbij komen, of juist verder weg dan ooit blijven? Op een of andere manier zie ik er tegenop en zie ik er ook naar uit om de weg naar Pasen te gaan in deze week. We zullen het zien...

Ik kijk op mijn klokje. Eerst maar eens de wijzers verzetten. Dan de brief versturen en daarna mijn andere bezigheden oppakken. Of ik morgen ertoe kom

om u te schrijven, waag ik te betwijfelen: ik moet 's morgens vroeg weg om op tijd in het crematorium in Tiel te zijn. Ik zal het in ieder geval wel proberen, maar als het niet lukt, moet u het me niet kwalijk nemen. Ik draai aan het knopje aan de zijkant van mijn horloge. Kon ik de tijd maar een paar maanden vooruit zetten, denk ik bij mezelf! Maar ik kom niet verder dan een uur. En weet: bij God is tijd en eeuwigheid.

Vrede aan u allen!

Ds. A.E.I. Zaal

